

KONVENCIJA DĖL TARPTAUTINIO VAIKŲ GROBIMO CIVILINIŲ ASPEKTŲ

Šią Konvenciją pasirašiusios valstybės,
tvirtai įsitikinusios, kad, sprendžiant klausimus, susijusius su vaikų globa, svarbiausia yra vaikų interesai;

norėdamos tarptautiniu mastu apsaugoti vaikus nuo žalingų padarinių, kuriuos sukelia jų neteisėtas išvežimas ar laikymas, nustatyti tvarką, kuri užtikrintų greitą jų sugrąžinimą į valstybę, kurioje jie nuolat gyvena, taip pat užtikrinti teisės matytis su vaiku apsaugą,
nusprendė sudaryti šią Konvenciją ir susitarė dėl šių nuostatų:

I SKYRIUS – KONVENCIJOS TAIKymo SRITIS

1 straipsnis

Šios Konvencijos tikslai yra:

a) užtikrinti, kad neteisėtai į bet kurią Susitariančiąją Valstybę išvežti ar jose laikomi vaikai būtų greitai grąžinti;

b) garantuoti, kad vienos Susitariančiosios Valstybės teisės aktų nustatytos globos teisės ir teisė matytis su vaiku būtų gerbiamos ir kitose Susitariančiosiose Valstybėse.

2 straipsnis

Susitariančiosios Valstybės imasi visų reikiamų priemonių, kad užtikrintų šios Konvencijos tikslų įgyvendinimą savo teritorijose. Šiam tikslui jos naudoja pačias sparčiausias procedūras.

3 straipsnis

Vaiko išvežimas ar laikymas laikomas neteisėtu, jei:

a) pažeidžiamos globos teisės, suteiktos asmeniui, institucijai ar kitai organizacijai atskirai ar kartu, pagal valstybės, kurioje vaikas nuolat gyveno prieš pat jį išvežant ar laikant, įstatymus; ir

b) jei išvežimo ar laikymo metu tomis teisėmis buvo kartu ar atskirai naudojamosi arba būtų buvę naudojamosi, jei vaikas nebūtų išvežtas ar laikomas.

Globos teisės, nurodytos a punkte, gali būti suteiktos pagal įstatymą arba teismo ar administracinės institucijos sprendimu, arba pagal susitarimą, turintį teisinę galią pagal tos valstybės įstatymus.

4 straipsnis

Ši Konvencija taikoma kiekvienam vaikui, kuris nuolat gyveno Susitariančiojoje Valstybėje prieš pat pažeidžiant jo globos teises ar teisę su juo matytis. Konvencija nebetaikoma, kai vaikui sukanka 16 metų.

5 straipsnis

Šioje Konvencijoje:

a) „globos teisės“ apima teisę rūpintis vaiku, visų pirma teisę nustatyti vaiko gyvenamąją vietą;

b) „teisė matytis su vaiku“ apima teisę ribotam laikui išvežti vaiką į kitą vietą, kuri nėra jo nuolatinė gyvenamoji vieta.

II SKYRIUS – CENTRINĖS ĮSTAIGOS

6 straipsnis

Susitariančioji Valstybė paskiria centrinę įstaigą pareigoms, kurias tokioms įstaigoms nustato ši Konvencija, vykdyti.

Federacinės valstybės, valstybės, turinčios daugiau kaip vieną teisės sistemą, taip pat valstybės, turinčios autonominius teritorinius vienetų, gali paskirti daugiau kaip vieną centrinę įstaigą ir nustatyti tų įstaigų teritorinę kompetenciją. Jei valstybė paskyrė daugiau kaip vieną centrinę įstaigą, ji taip pat paskiria vieną centrinę įstaigą, kuriai galima adresuoti prašymus, kad jie būtų persiųsti reikiamai tos valstybės centrinei įstaigai.

7 straipsnis

Centrinės įstaigos bendradarbiauja tarpusavyje ir skatina savo valstybės kompetentingų įstaigų bendradarbiavimą, kad užtikrintų greitą vaikų grąžinimą ir pasiektų kitų šios Konvencijos tikslų.

Visų pirma jos tiesiogiai arba per tarpininkus imasi reikiamų priemonių:

- a) sužinoti neteisėtai išvežto arba laikomo vaiko buvimo vietą;
- b) užkirsti kelią tolesnei žalai vaikui ar suinteresuotų šalių teisių pažeidimui, imdamosi laikinųjų priemonių arba pasirūpindamos, kad jų būtų imtasi;
- c) užtikrinti savanorišką vaiko grąžinimą arba pasirūpinti, kad klausimas būtų taikiai išspręstas;
- d) prireikus keisti informaciją apie vaiko socialinę padėtį;
- e) teikti bendro pobūdžio informaciją apie savo valstybės teisės normas, susijusias su šios Konvencijos taikymu;
- f) iškelti ar sudaryti sąlygas iškelti bylą teisme ar administracinėje institucijoje siekiant, kad vaikas būtų grąžintas, taip pat reikiamais atvejais imtis priemonių, kad būtų veiksmingai įgyvendinta ar užtikrinta teisė matytis su vaiku;
- g) jei to reikia pagal aplinkybes, teikti ar sudaryti sąlygas teikti teisinę pagalbą ar konsultacijas, įskaitant advokatų ir teisės patarėjų dalyvavimą;
- h) imtis tokių administracinių priemonių, kurios gali būti reikalingos ir tinkamos užtikrinant saugų vaiko grąžinimą;
- i) informuoti kitas centrines įstaigas apie šios Konvencijos vykdymą ir, kiek įmanoma, šalinti jos taikymo kliūtis.

III SKYRIUS – VAIKŲ GRĄŽINIMAS

8 straipsnis

Bet kuris asmuo, įstaiga ar kita organizacija, teigianti, kad vaikas yra išvežtas ar laikomas pažeidžiant globos teises, gali kreiptis į vaiko nuolatinės gyvenamosios vietos centrinę įstaigą arba į bet kurios kitos Susitariančiosios Valstybės centrinę įstaigą dėl pagalbos užtikrinti vaiko grąžinimą.

Prašyme turi būti nurodyta:

- a) informacija apie pareiškėjo, vaiko ir vaiko pagrobimu ar neteisėtu laikymu įtariamo asmens tapatybę;
- b) jei žinoma, vaiko gimimo data;
- c) pagrindas, kuriuo grindžiamas pareiškėjo prašymas grąžinti vaiką;
- d) visa turima informacija apie vaiko buvimo vietą ir asmens, su kuriuo, manoma, yra vaikas, tapatybę.

Prie prašymo gali būti pridėta arba jis gali būti papildytas:

- e) bet kokio susijusio sprendimo ar susitarimo patvirtinta kopija;
- f) centrinės įstaigos, kitos vaiko nuolatinės gyvenamosios vietos valstybės kompetentingos įstaigos arba įgalioto asmens pažyma ar raštiškas priesaika patvirtintas pareiškimas dėl tos valstybės šiam klausimui taikomų teisės nuostatų;
- g) bet koks kitas susijęs dokumentas.

9 straipsnis

Jei centrinė įstaiga, kuri gauna 8 straipsnyje nurodytą prašymą, turi pagrindo manyti, kad vaikas yra kitoje Susitariančiojoje Valstybėje, ji tiesiogiai ir nedelsdama perduoda prašymą tos Susitariančiosios Valstybės centrinei įstaigai ir apie tai informuoja prašančiąją centrinę įstaigą arba atitinkamais atvejais pareiškėją.

10 straipsnis

Valstybės, kurioje yra vaikas, centrinė įstaiga imasi arba pasirūpina, kad būtų imtasi visų reikiamų priemonių, kad vaikas būtų savanoriškai grąžintas.

11 straipsnis

Vykstant vaiko grąžinimo procesui, Susitariančiųjų Valstybių teismo ir administracinės institucijos turi veikti kuo sparčiau.

Jei teismo ar administracinė institucija per šešias savaites nuo proceso pradžios nepriima sprendimo, pareiškėjas arba valstybės, į kurią kreipiamasi, centrinė įstaiga savo iniciatyva arba prašančiosios valstybės centrinės įstaigos prašymu turi teisę pareikalauti nurodyti vėlavimo priežastis. Jei atsakymą gauna valstybės, į kurią kreipiamasi, centrinė įstaiga, ji perduoda atsakymą prašančiosios valstybės centrinei įstaigai arba atitinkamais atvejais pareiškėjui.

12 straipsnis

Jei vaikas yra neteisėtai išvežtas arba laikomas, kaip nurodyta 3 straipsnyje, ir jei pradedant procesą Susitariančiosios Valstybės, kurioje yra vaikas, teismo ar administracinėse institucijose dar nėra praėjęs vienerių metų terminas nuo tos dienos, kai vaikas buvo neteisėtai išvežtas ar laikomas, bylą nagrinėjanti institucija nurodo vaiką tuojau pat grąžinti.

Net jei procesas buvo pradėtas praėjus ankstesnėje pastraipoje nurodytam vienerių metų terminui, teismo ar administracinė institucija nurodo grąžinti vaiką, nebent būtų įrodyta, kad vaikas jau prisitaikė prie naujos aplinkos.

Jei valstybės, į kurią kreipiamasi, teismo ar administracinė institucija turi pagrindo manyti, kad vaikas išvežtas į kitą valstybę, ji gali sustabdyti bylos nagrinėjimą arba atmesti prašymą grąžinti vaiką.

13 straipsnis

Nepaisant ankstesnio straipsnio nuostatų, valstybės, į kurią kreipiamasi, teismo ar administracinė institucija neprivalo nurodyti grąžinti vaiką, jei asmuo, įstaiga ar kita organizacija, kuri prieštarauja, kad vaikas būtų grąžintas, įrodo, kad:

- a) asmuo, įstaiga ar kita organizacija, kuri rūpinosi vaiku, vaiko išvežimo ar laikymo metu iš tiesų nesinaudojo globos teisėmis arba neprieštaravo ar vėliau sutiko, kad vaikas būtų išvežtas ar laikomas; arba

b) yra didelė rizika, kad vaiką grąžinus jam būtų padaryta fizinė ar psichinė žala arba kad vaikas pakliūs į kitą netoleruotiną situaciją.

Teismo ar administracinė institucija taip pat gali atsisakyti nurodyti grąžinti vaiką, jei ji nustato, kad vaikas prieštarauja grąžinimui ir jau yra sulaukęs tokio amžiaus ir brandos, kai tikslinga atsižvelgti į jo nuomonę.

Svarstydamos šiame straipsnyje nurodytas aplinkybes, teismo ir administracinės institucijos privalo atsižvelgti į informaciją apie vaiko socialinę kilmę ir padėtį, kurią pateikia vaiko nuolatinės gyvenamosios vietos centrinė įstaiga ar kita kompetentinga institucija.

14 straipsnis

Valstybės, į kurią kreipiamasi, teismo ar administracinė institucija, nustatydamą, ar vaikas buvo neteisėtai išvežtas ar laikomas, kaip nurodyta 3 straipsnyje, gali tiesiogiai atsižvelgti į vaiko nuolatinės gyvenamosios vietos valstybės teisės normas, taip pat į teismo ar administracinius sprendimus, oficialiai pripažįstamus arba nepripažįstamus vaiko nuolatinės gyvenamosios vietos valstybėje, netaikydama specialių procedūrų tų teisės normų egzistavimui ir turiniui nustatyti, taip pat užsienio valstybių institucijų sprendimų pripažinimo procedūrų, kurios kitu atveju būtų taikomos.

15 straipsnis

Prieš nurodydamą grąžinti vaiką, Susitariančiosios Valstybės teismo ar administracinė institucija gali pareikalauti, kad pareiškėjas iš vaiko nuolatinės gyvenamosios vietos valstybės institucijų gautų sprendimą ar kitą patvirtinimą, kad išvežimas ar laikymas buvo neteisėtas pagal Konvencijos 3 straipsnį, jei toje valstybėje tokį nutarimą ar sprendimą galima gauti. Susitariančiųjų Valstybių centrinės įstaigos kiek galėdamos padeda pareiškėjui gauti tokį sprendimą ar patvirtinimą.

16 straipsnis

Gavusi pranešimą apie neteisėtą išvežimą ar laikymą, nurodytą 3 straipsnyje, Susitariančiosios Valstybės, į kurią vaikas yra išvežtas arba kurioje jis laikomas, teismo ar administracinė institucija nesprenžia dėl vaiko globos teisių iš esmės, kol nenustatoma, kad vaikas neturi būti grąžinamas pagal šią Konvenciją, arba sprenžia dėl globos teisių iš esmės tik tada, jei per protingumo kriterijų atitinkantį laikotarpį nuo minėto pranešimo gavimo dienos nepateikiamas prašymas pagal šią Konvenciją.

17 straipsnis

Vien tai, kad valstybėje, į kurią kreipiamasi, yra priimtas sprendimas dėl globos arba kad toje valstybėje toks sprendimas turi būti pripažintas, nėra pagrindas atsisakyti grąžinti vaiką pagal šią Konvenciją, tačiau valstybės, į kurią kreipiamasi, teismo ar administracinės institucijos, taikydamos šią Konvenciją, gali atsižvelgti į tokio sprendimo priežastis.

18 straipsnis

Šio skyriaus nuostatos neriboja teismo ar administracinės institucijos galių bet kuriuo metu nurodyti grąžinti vaiką.

19 straipsnis

Pagal šią Konvenciją priimtas sprendimas grąžinti vaiką nėra laikomas lemiamu iš esmės sprendžiant vaiko globos klausimus.

20 straipsnis

Gali būti atsisakyta grąžinti vaiką pagal 12 straipsnio nuostatas, jei to neleidžia valstybės, į kurią kreipiamasi, pagrindiniai žmogaus teisių ir pagrindinių laisvių apsaugos principai.

IV SKYRIUS – TEISĖ MATYTIS SU VAIKU

21 straipsnis

Prašymas imtis priemonių, kad būtų veiksmingai įgyvendinta ar užtikrinta teisė matytis su vaiku, gali būti pateiktas Susitariančiųjų Valstybių centrinėms įstaigoms ta pačia tvarka, kaip ir prašymas grąžinti vaiką.

7 straipsnyje nurodyti Centrinų įstaigų bendradarbiavimo įsipareigojimai įpareigoja jas ginti teisę nekliudomai matytis su vaiku ir skatinti vykdyti visas sąlygas, taikomas norint naudotis ta teise. Centrinės įstaigos, kiek įmanoma, imasi visų priemonių, kad būtų pašalintos visos kliūtys šiai teisei įgyvendinti.

Centrinės įstaigos tiesiogiai arba per tarpininkus gali iškelti ar padėti iškelti bylą, siekdamas įgyvendinti ar ginti tą teisę ir užtikrinti, kad būtų vykdomos sąlygos, taikomos norint naudotis ta teise.

V SKYRIUS – BENDROSIOS NUOSTATOS

22 straipsnis

Nereikalaujama jokių garantijų, įsipareigojimų ar užstatų, nesvarbu, kaip jie būtų vadinami, turinčių užtikrinti teismo ar administracinių bylų pagal šią Konvenciją išlaidų padengimą.

23 straipsnis

Vykdam šią Konvenciją, negali būti reikalaujama jokio legalizavimo ar panašaus formalumo.

24 straipsnis

Visi prašymai, pranešimai ir kiti dokumentai, siunčiami valstybės, į kurią kreipiamasi, centrinei įstaigai, turi būti parengti originalo kalba, prie jų pridedamas vertimas į tos valstybės oficialią kalbą ar vieną iš oficialių kalbų arba, kai tai neįmanoma, vertimas į prancūzų arba anglų kalbas.

Tačiau Susitariančioji Valstybė, padariusi išlygą pagal 42 straipsnį, gali prieštarauti dėl prancūzų arba anglų kalbos, bet ne abiejų, vartojimo prašymuose, pranešimuose ir kituose dokumentuose, siunčiamuose jos centrinei įstaigai.

25 straipsnis

Susitariančiųjų Valstybių nacionaliniai subjektai ir asmenys, kurie nuolat gyvena tose valstybėse, turi teisę su šios Konvencijos taikymu susijusiais klausimais gauti teisinę pagalbą ir konsultacijas bet kurioje kitoje Susitariančiojoje Valstybėje tokiomis pat sąlygomis, tarsi jie būtų tos valstybės nacionaliniai subjektai ir nuolat joje gyventų.

26 straipsnis

Kiekviena centrinė įstaiga pati apmoka savo išlaidas, susijusias su šios Konvencijos vykdymu.

Susitariančiųjų Valstybių centrinės įstaigos ir kitos valstybinės institucijos nenustato jokių mokesčių, susijusių su pagal šią Konvenciją teikiama prašymais. Ypač jos negali reikalauti, kad pareiškėjas padengtų teismo proceso išlaidas arba atitinkamais atvejais advokatų ar patarėjų dalyvavimo išlaidas. Tačiau jos gali reikalauti padengti esamas ar būsimas išlaidas, susijusias su vaiko grąžinimu.

Tačiau Susitariančioji Valstybė, darydama 42 straipsnyje nurodytą išlygą, gali pareikšti, kad ji neįsipareigoja padengti jokių ankstesnėje pastraipoje nurodytų teismo proceso arba advokatų ar patarėjų dalyvavimo išlaidų, išskyrus tuos atvejus, kai tokias išlaidas gali padengti tos valstybės teisinės pagalbos ir konsultacijų sistema.

Priėmusi sprendimą grąžinti vaiką arba sprendimą dėl teisės matytis su vaiku pagal šios Konvencijos nuostatas, teismo ar administracinė institucija prireikus gali įpareigoti asmenį, kuris išvežė ar laikė vaiką arba kuris neleido įgyvendinti teisės matytis su vaiku, sumokėti pareiškėjo arba pareiškėjo vardu padarytas išlaidas, įskaitant kelionės išlaidas, bet kokias išlaidas ar įmokas, susijusias su vaiko buvimo vietos nustatymu, pareiškėjo išlaidas teisiniams atstovams, taip pat su vaiko grąžinimu susijusias išlaidas.

27 straipsnis

Jei yra akivaizdu, kad šios Konvencijos reikalavimai neįvykdyti arba kad prašymas nėra tinkamai pagrįstas dėl kitų priežasčių, centrinė įstaiga prašymo priimti neprivalo. Tokiu atveju centrinė įstaiga apie atsisakymo priežastis tuojau pat praneša atitinkamai pareiškėjui arba centrinei įstaigai, per kurią buvo pateiktas prašymas.

28 straipsnis

Centrinė įstaiga gali pareikalauti, kad kartu su prašymu būtų pateiktas rašytinis įgaliojimas, įgaliojantis centrinę įstaigą veikti pareiškėjo vardu, arba kad būtų paskirtas atstovas.

29 straipsnis

Ši Konvencija neužkerta kelio jokiame asmeniui, įstaigai ar organizacijai, kurie teigia, kad buvo pažeistos 3 ir 21 straipsniuose nurodytos globos teisės ar teisė matytis su vaiku, kreiptis tiesiai į Susitariančiosios Valstybės teismo ar administracinės institucijas pagal šios Konvencijos nuostatas arba kitas teisės normas.

30 straipsnis

Bet koks prašymas, pateiktas centrinei įstaigai arba tiesiai Susitariančiosios Valstybės teismo ar administracinei institucijai pagal šios Konvencijos nuostatas, taip pat kartu su juo pateikti dokumentai ir kita prie jo pridėta ar centrinės įstaigos atskirai pateikta informacija yra pripažįstami priimtinais Susitariančiųjų Valstybių teismuose ir administracinėse institucijose.

31 straipsnis

Jei valstybė vaikų globos klausimais skirtinguose teritoriniuose vienetuose taiko dvi ar daugiau teisės sistemų:

a) visos nuorodos į nuolatinę gyvenamąją vietą toje valstybėje suprantamos kaip nuorodos į nuolatinę gyvenamąją vietą viename iš valstybės teritorinių vienetų;

b) visos nuorodos į nuolatinės gyvenamosios vietos valstybės teisę suprantamos kaip nuorodos į to valstybės teritorinio vieneto, kuriame vaikas nuolat gyvena, teisę.

32 straipsnis

Jei valstybė vaikų globos klausimais skirtingoms asmenų kategorijoms taiko dvi ar daugiau teisės sistemų, visos nuorodos į tos valstybės teisę suprantamos kaip nuorodos į konkrečią teisės sistemą, nustatytą tos valstybės teisės aktu.

33 straipsnis

Valstybė, kurios kiekvienas skirtingas teritorinis vienetas turi savo teisės nuostatas dėl vaikų globos, nėra įpareigota taikyti šią Konvenciją tais atvejais, kai valstybė, turinti vieną bendrą teisės sistemą, nebūtų įpareigota ją taikyti.

34 straipsnis

Ši Konvencija joje reglamentuojamais klausimais turi pirmumo teisę prieš 1961 m. spalio 5 d. Konvenciją dėl valdžios institucijų įgaliojimų ir ginant nepilnamečius taikomos teisės tarp tų valstybių, kurios yra abiejų Konvencijų Šalys. Kitais atvejais ši Konvencija neriboja prašančiosios valstybės ir valstybės, į kurią kreipiamasi, galiojančių tarptautinių dokumentų taikymo arba kitų valstybės, į kurią kreipiamasi, teisės aktų taikymo siekiant grąžinti neteisėtai išvežtą ar laikomą vaiką arba įgyvendinti teisę su juo matytis.

35 straipsnis

Susitariančiosioms Valstybėms ši Konvencija taikoma tik tais neteisėto išvežimo ir laikymo atvejais, kurie buvo įvykdyti po to, kai Konvencija tose valstybėse įsigaliojo.

Jei buvo padarytas pareiškimas pagal 39 ar 40 straipsnius, laikoma, kad ankstesnės dalies nuoroda į Susitariančiąją Valstybę yra nuoroda į teritorinį vienetą ar vienetus, kuriems taikoma ši Konvencija.

36 straipsnis

Jokia šios Konvencijos nuostata netrukdo dviem ar keletui Susitariančiųjų Valstybių, siekiančių sumažinti vaiko grąžinimui taikomus apribojimus, susitarti nukrypti nuo šios Konvencijos nuostatų, kurios nustato tuos apribojimus.

IV SKYRIUS – BAIGIAMOSIOS NUOSTATOS

37 straipsnis

Ši Konvencija pateikiama pasirašyti valstybėms, kurios buvo Hagos tarptautinės privatinės teisės konferencijos narės jos keturioliktosios sesijos metu.

Ji turi būti ratifikuota, priimta arba patvirtinta, ratifikavimo, priėmimo ar patvirtinimo dokumentai deponuojami Nyderlandų Karalystės užsienio reikalų ministerijai.

38 straipsnis

Prie šios Konvencijos gali prisijungti bet kuri kita valstybė.

Prisijungimo dokumentai deponuojami Nyderlandų Karalystės užsienio reikalų ministerijai.

Prisijungiančiai valstybei ši Konvencija įsigalioja pirmą trečiojo kalendorinio mėnesio dieną po to, kai deponuojami prisijungimo dokumentai.

Konvencija bus taikoma tik santykiams tarp prisijungiančios valstybės ir tų Susitariančiųjų Valstybių, kurios pareikš, kad priima jos prisijungimą. Tokį pareiškimą taip pat turės padaryti kiekviena valstybė narė, ratifikuojanti, priimanti ar patvirtinanti Konvenciją po prisijungimo. Pareiškimas deponuojamas Nyderlandų Karalystės užsienio reikalų ministerijai. Ši ministerija diplomatiniais kanalais perduoda kiekvienai Susitariančiajai Valstybei patvirtintą nuorašą.

Prisijungiančiai valstybei ir valstybei, kuri yra pareiškusi, kad priima prisijungimą, Konvencija įsigalioja pirmą trečiojo kalendorinio mėnesio dieną po to, kai deponuojamas pareiškimas apie priėmimą.

39 straipsnis

Bet kuri valstybė, pasirašydama, ratifikuodama, priimdama ar patvirtindama šią Konvenciją arba prie jos prisijungdama, gali pareikšti, kad ši Konvencija galios visose, vienoje ar keliuose teritorijose, už kurių tarptautinius ryšius ji atsako. Toks pareiškimas įsigalioja Konvencijos įsigaliojimo tai valstybei dieną.

Apie tokį pareiškimą, kaip ir bet kokią vėlesnę Konvencijos taikymo išplėtimą pranešama Nyderlandų Karalystės užsienio reikalų ministerijai.

40 straipsnis

Jei Susitariančiojoje Valstybėje yra du ar keli teritoriniai vienetai, kuriuose šios Konvencijos reglamentuojamiems klausimams taikomos skirtingos teisės sistemos, ta valstybė, pasirašydama, ratifikuodama, priimdama ar patvirtindama šią Konvenciją arba prie jos prisijungdama, gali pareikšti, kad ši Konvencija galios visiems jos teritoriniams vienetais arba vienam ar keliems iš jų, ir gali pakeisti šį pareiškimą, vėliau pateikdama kitą pareiškimą.

Tokie pareiškimai yra perduodami Nyderlandų Karalystės užsienio reikalų ministerijai, juose aiškiai nurodomi teritoriniai vienetai, kuriems taikoma Konvencija.

41 straipsnis

Jei Susitariančiosios Valstybės valdžios sistema yra tokia, kad vykdomoji, teisminė ir įstatymų leidžiamoji valdžia yra padalyta tos valstybės centrinėms ir kitoms valdžios institucijoms, tai, jog ji pasirašo, ratifikuoja, priima ar patvirtina šią Konvenciją arba prisijungia prie jos, arba padaro pareiškimą pagal Konvencijos 40 straipsnį, neturi jokios įtakos tos valstybės vidiniam valdžios pasidalijimui.

42 straipsnis

Bet kuri valstybė, ne vėliau kaip ratifikavimo, priėmimo, patvirtinimo ar prisijungimo metu arba pateikdama pareiškimą pagal 39 ir 40 straipsnius, gali padaryti vieną arba abi išlygas, nurodytas šios Konvencijos 24 straipsnyje ir 26 straipsnio trečiojoje pastraipoje. Jokios kitos išlygos neleidžiamos.

Kiekviena Susitariančioji Valstybė gali bet kada atšaukti padarytas išlygas. Apie atšaukimą pranešama Nyderlandų Karalystės užsienio reikalų ministerijai.

Tokia išlyga nustoja galioti pirmą trečiojo kalendorinio mėnesio dieną po to, kai pateikiamas ankstesnėje pastraipoje nurodytas pranešimas.

43 straipsnis

Ši Konvencija įsigalioja pirmą trečiojo kalendorinio mėnesio dieną po to, kai deponuojamas trečiasis ratifikavimo, priėmimo, patvirtinimo ar prisijungimo dokumentas, nurodytas 37 ir 38 straipsniuose.

Nuo to laiko Konvencija įsigalioja:

- 1) kiekvienai ją vėliau ratifikuojančiai, priimančiai, patvirtinančiai ar prie jos prisijungiančiai valstybei – pirmą trečiojo kalendorinio mėnesio dieną po to, kai deponuojamas ratifikavimo, priėmimo, patvirtinimo ar prisijungimo dokumentas;
- 2) kiekvienai teritorijai ar teritoriniam vienetui, kuriems buvo išplėstas Konvencijos taikymas pagal 39 ar 40 straipsnius – pirmą trečiojo kalendorinio mėnesio dieną po to, kai gaunamas tuose straipsniuose nurodytas pranešimas.

44 straipsnis

Ši Konvencija galioja penkerius metus nuo jos įsigaliojimo pagal 43 straipsnio pirmąją pastraipą dienos net ir toms valstybėms, kurios ją ratifikavo, priėmė, patvirtino arba prie jos prisijungė vėliau.

Jei Konvencija nėra denonsuojama, jos galiojimas kas penkerius metus automatiškai atnaujinamas.

Apie kiekvieną denonsavimą ne vėliau kaip prieš šešis mėnesius iki penkerių metų termino pabaigos pranešama Nyderlandų Karalystės užsienio reikalų ministerijai. Denonsavimas gali būti taikomas tik kai kurioms teritorijoms ar teritoriniams vienetams, kuriems taikoma ši Konvencija.

Denonsavimas galioja tik tai valstybei, kuri apie jį pranešė. Konvencija lieka galioti kitoms Susitariančiosioms Valstybėms.

45 straipsnis

Nyderlandų Karalystės užsienio reikalų ministerija praneša valstybėms Konferencijos narėms ir pagal 38 straipsnį prisijungusioms valstybėms apie:

- 1) 37 straipsnyje nurodytą kiekvieną pasirašymą, ratifikavimą, priėmimą ir patvirtinimą;
- 2) 38 straipsnyje nurodytą prisijungimą;
- 3) dieną, kurią pagal 43 straipsnį įsigalioja ši Konvencija;
- 4) 39 straipsnyje nurodytus išplėtimus;
- 5) 38 ir 40 straipsniuose nurodytus pareiškimus;
- 6) 24 straipsnyje ir 26 straipsnio trečiojoje pastraipoje nurodytas išlygas ir 42 straipsnyje nurodytus išlygų atšaukimus;
- 7) 44 straipsnyje nurodytus denonsavimus.

Tai patvirtindami, toliau nurodyti tinkamai įgalioti asmenys pasirašė šią Konvenciją.

Sudaryta 1980 m. spalio 25 d. Hagoje anglų ir prancūzų kalbomis vienu egzemplioriumi, kuris deponuojamas Nyderlandų Karalystės Vyriausybės archyvuose. Abu tekstai yra autentiški. Kiekvienai valstybei, Hagos tarptautinės privatinės teisės konferencijos keturioliktosios sesijos narei, diplomatiniais kanalais nusiunčiamas patvirtintas šio egzemplioriaus nuorašas.